

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **O. A.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Pivoňkou, advokátem se sídlem v Mladé Boleslavi, Laurinova 1049, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2006, č. j. 55 Az 6/2006 – 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Ondřeji Pivoňkovi, advokátovi se sídlem v Mladé Boleslavi, Laurinova 1049, **se přiznává** odměna v částce 4800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 10. 2006, č. j. OAM-600/LE-C06-C09-2006, jímž stěžovateli nebyla dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, udělena mezinárodní ochrana.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany formou azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve

zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel obecně uvádí důvody podání své kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., avšak pouze citací zákonného textu. V doplnění podaném k výzvě soudu prostřednictvím ustanoveného zástupce stěžovatel některé jednotlivé body doplnil a upřesnil. Především zdůraznil, že v předchozím řízení zcela konkrétně uváděl, že jeho otec byl členem politické strany ALGA, kde pracoval i jeho bratr. Postavení této politické strany po změně politické situace v zemi však již Ministerstvo vnitra ani krajský soud nijak podrobněji neposuzovaly. Přitom právě tvrzení stěžovatele, že otcův obchod byl během revoluce vypálen, otcí i bratrovi někdo stále vyhrožuje, bylo jeho hlavním argumentem pro udělení azylu a dále i doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Správní orgán ani soud si tedy nečinily dostatečný přehled o situaci v zemi původu stěžovatele, zjištěné skutečnosti jsou dle jeho tvrzení zcela nedostatečné a měly být provedeny další dotazy na doplnění zjištění skutkového stavu. Z nich stěžovatel konkrétně zmiňuje zprávy mezinárodních organizací působících v oblasti země jeho původu jako Amnesty International, UNHCR a Human Rights Watch.

Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že kasační stížnost i její doplnění posoudil v souladu s právním názorem, který zaujal rozšířený senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS: „... líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. ... Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly

zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Ve světle tohoto rozhodnutí se Nejvyšší správní soud nemohl pro přílišnou obecnost zabývat důvody tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a v nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí s tím, že tato mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Ke stěžovatelem namítanému pochybení Ministerstva vnitra a krajského soudu týkajícímu se neúplných zjištění a nedostatečného přehledu o situaci v zemi původu Nejvyšší správní soud poukazuje na nekonkrétní vymezení tohoto stížního bodu v kasační stížnosti. Stěžovatel především neuvádí, v jakých částech a pasážích jsou nedostatečné či nepravdivé zprávy o zemi původu, ze kterých vycházel žalovaný. Uvádí pouze, že tyto zprávy neodhalují situaci a postavení politické strany ALGA a jejích členů a stoupenců, aniž však sám tyto skutečnosti popisuje. Bez jeho poukazu na konkrétní rozpor použitéch zpráv ze země původu a skutečné situace zde však nelze krajskému soudu ani správním orgánům vytknout, že z informací Ministerstva zahraničních věcí USA a Ministerstva zahraničních věcí ČR vycházely. Nejvyšší správní soud zde odkazuje na svůj rozsudek ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaný pod č. 312/2004 Sb. NSS, kde uvádí: *„Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht’ si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatelka v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sama neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí“.* Podobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, zveřejněném na www.nssoud.cz;: ... *„Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl“.*

Ze shora uvedeného vyplývá, že judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené skutečnosti shledal kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem ustanoven usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2007, č. j. 55 Az 6/2006 – 33, zástupce z řad advokátů, Mgr. Ondřej Pivoňka, advokát se sídlem v Mladé Boleslavi, Laurinova 1049. Ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna v celkové částce 4800 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za každý z úkonů činí odměna 2100 Kč

a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu